

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA 10.

A. FUNTEK:

V ZADNJEM ZAVINKU.

Naj sŕisnem ŕpet enkrat se v kot
ob oknŕ pŕniŕnega doma!
Naj gŕedam iz kota na pot,
kjer pŕtŕnik ŕa potnikom roma.

Kako jim korak je lehak,
ko zŕmlja od solca se bliska!
Kako jim nasmeŕ je sladak,
ko duŕa od sreŕe jim vriska!

Telo jim kipi od moŕi,
ki v ŕilah odporno jim polje;
oko se iskri od strasti,
ki priŕa nezmajne je volje...

O, dosti ŕe temu je let,
ko mi smo takisto po plani,
po klancih hodili med svet,
ponosni, visoko zravnani!

Ne gledat — mi ŕli smo takrat
osvajat, pomlajat, prerajat,
oblike prevratne snovat,
ideje preŕerne zasajat!

In šli smo naprej in naprej
po zlato ozarjeni cesti,
in bilo ni konca, ne mej
zanosu in samozavesti...

Kdo solncu je vladal tačas?
Kdo mesecu, zvezdam veleval?
Vesmir je edino za nas
od luči pravečnih odseval.

In vendar... Zdaj ta in zdaj ta
povesil je spotoma glavo
in truden od vsega hoda
počasneje stopal v daljavo.

Napósled pa bilo glasov
med nami vse več je s tožbami.
„Vrnimo se, bratje, domov!
Naj hodijo drugi za nami!“

Še malo — čez klanec še tam! —
Obstali smo zdajci na poti.
Kako, da nenadoma nam
zablisnil se — dom je naproti?

Ko v svet smo krenili, tačas
objestni ob misli smo bili,
da cesta je vsaka za nas,
potem pa smo v — krogu hodili! — —

Vi tudi, ki greste vesmir
osvajate iz hiše domače,
vse eno, kam vodi vas tir,
ne boste hodili drugače!

Strmeči na daljne stvari,
hiteči za sleherno vabo,
ne boste imeli oči
za smer in za cesto pred sabo...

Nam drugim, ki trudnih smo nog,
pa hoja preišljena prija,
četudi se ozki njen krog
nam vsak dan še ože zavija!

Premnogim že h koncu gre pot...
Kaj v zadnjem zavinku té miče?
Peč, miza, stol, postelja, kot —
zadosti za žive mrličé!

*Nunder enkrat spes, da ga človek je
v da gre zato do srca*

GUSTAV STRNIŠA:

V NOČ PLAMENI ...

V noč plameni ognjeni sij strasti —
kometov brezizraznih — razdejanje —
Nejasne zrem konture, bolne sanje
kot pšice ostre zbadajo me v kri.

Ustvarjajoči genij v mrak ječi,
v verigah zvezd trepeče, temna ječa —
vesoljna noč ga stiska, koprneča
za ognjem solnčnim hladna, mrka ždi

ogromna zver na preži, solnca čaka;
a v jutro oslepi jo silni svit,
in razkroji jo — v rosah zjutraj plaka,
ko zvezd blede žareči ji nakit —

Svoboden genij s solncem se pobrati —
ognjenih žarkov srka moč;
in dih narave na blesteči trati
odmev je duše vriskajoč —

*Preberite funtek ovo na presijem jin tem firtu
in ste se naučili peti
Nov 12/12 920*